

STINAPA INFORMEERT

ZEESPIEGEL

De klimaatfilm van Al Gore (An Inconvenient Truth) heeft de gevolgen van de opwarming van de aarde volop in de belangstelling gezet. Een van de belangrijkste effecten is de stijging van de zeespiegel (de oppervlakte van de zee). Voor laaggelegen gebieden, zoals in Nederland, betekent dit dat bijvoorbeeld de dijken moeten worden opgehoogd. Vlakke eilanden die nauwelijks boven de zeespiegel uitsteken, zoals de Malediven in de Indische Oceaan, zullen op den duur onder water verdwijnen. Zonder maatregelen om de kust te beschermen, zal dat waarschijnlijk ook ooit gebeuren met het vlakke en lage zuidelijke deel van Bonaire waar de zoutmeren liggen. Daar spoelt het zeewater bij hoge golven nu al over de weg. De zee geeft, de zee neemt. Voor het hoger gelegen deel van ons eiland is een stijging van de zeespiegel geen probleem. Het is interessant om te bedenken dat miljoenen jaren geleden de zeespiegel wel 15 meter hoger was dan nu. Ijstijden, waarbij een groot deel van het water was bevroren wisselden af met warme tijden. Als het warmer was smolt het ijs en steeg het niveau van het zeewater. Een groot deel van Bonaire lag toen onder water. Maar ik heb me pas echt gerealiseerd wat die hogere zeespiegel betekent, toen de gids met wie ik een grottentocht maakte me wees op de restanten van hersenkoraal en van skeletten van vissen in de rotswand. Daar zwommen dus vroeger vissen! Bonaire heeft ongeveer tweehonderd grotten die vaak onderdeel zijn van een ondergronds gangenstelsel. Die grotten herinneren ons aan de oudste geologische geschiedenis. Miljoenen jaren geleden was Bonaire een rots die uit stollingsgesteente - afkomstig uit een vulkaan - bestond. Rondom die rots groeide koraal, dat zijn diertjes die een kalkskelet maken. In de loop der eeuwen liet het koraal grote lagen kalksteen op de rotsen achter. Toen de zeespiegel weer lager werd, kreeg de regen vrij spel op het drooggevalen deel van het eiland. Door het doorsijpelen van zuur regenwater (vanwege het daarin opgeloste koolzuurgas) loste het kalksteen langzaam op. Kleine putjes in de rotsen werden spleten. Daardoor kwam het regenwater niet meer in druppels maar in stromen naar beneden. Uiteindelijk vormden zich ondergrondse riviertjes. De rivierbedding sleet door de kracht van het water steeds verder naar beneden uit. De bovenkant werd steeds hoger door het oplossen van kalksteen. Zo ontstonden ondergrondse gangen en grotten. Bij een bezoek aan een grot kun je zien dat er mysterieuze uitsteeksels uit het plafond en vanaf de bodem groeien. Ze zijn ontstaan door de afzetting van calciumcarbonaat op plaatsen waar water in de grot druppelt. Zolang er water in de grotten blijft druppelen, en dat gebeurt, blijven die uitsteeksels, die we stalactieten en stalagmieten noemen, groeien.

Geschreven door Trix van Bennekom

Wilt u reageren of meer informatie: STINAPA telefoon: 717- 8444, info@stinapa.org

NOS TA BIBA DI NATURALESA

Traha huntu na un desaroyo duradero pa Boneiru